

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 040612 25 Uvp
Sarajevo, 20.03.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jahjaefendić Jasmina, kao predsjednika vijeća, Danilović Edine i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja D. A. iz S., ul...., zastupanog po punomoćniku Baždar Enveru, advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: 03/1-23-1927/09 od 04.01.2022. godine, tužene Službe za zajedničke poslove organa i tijela Federacije Bosne i Hercegovine, Sarajevo, u upravnoj stvari oglašavanja ništavim rješenja, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 040612 22 U od 22.11.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 20.03.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 040612 22 U od 22.11.2024. godine, odbijena je tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog organa, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je oglašeno ništavim rješenje Generalštaba AR BIH-FMO broj: 8/27-6-TR-1974/97 od 13.04.1997.godine, kojim je D.A. dodijeljen na privremeno korištenje stan u Sarajevu, ulica..., sprat 1, stan broj 2 (...), po strukturi dvosoban (tačka 1. dispozitiva rješenja), te oglašena ništavim obnova Ugovora o korištenju stana broj: 28-5/U-2037/97 od 16.04.1997.godine, zaključenog između D.A. i Uprave logistike Generalštaba AR BIH za stan u Sarajevu, ulicasprat 1, stan broj 2 (tačka 2. dispozitiva rješenja).

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj je osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu najprije ističe da nisu bili ispunjeni zakonom propisani uslovi iz člana 256. stav 1. tačka 5. i člana 265. stav 3. Zakona o upravnom postupku, da tuženi donese odluku kojom će se oglasiti ništavim rješenje Generalštaba AR BIH-FMO broj: 8/27-6-TR-1974/97 od 13.04.1997. godine i Ugovora o korištenju stana broj: 28-5/U-2037/97 od 16.04.1997. godine, jer je to rješenje u skladu sa navedenim odredbama trebala donijeti Vlada Federacije BiH. Dalje se poziva na odredbe člana 16., 11., 11a. i 18c. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, te navodi da je predmetni Ugovor o korištenju stana zaključen prije 07.02.1998. godine, te da je po istom izvršeno useljenje u stan, pa je stoga jasno da nije mogao biti ogašen ništavim u skladu sa članom 16. Zakona, kao i da se tužitelj ne može smatrati višestrukim korisnikom iz razloga što njegove stambene potrebe nisu zadovoljene na drugi način, kao i da je nejasno na osnovu čega je prvostepeni sud zaključio da tužitelj ima zadovoljene stambene potrebe, jer je zaključak tog suda, da je tužitelj posjednik zemljišta i kuće od 2004. godine, za koju je izdata potrebna dokumentacija za legalizaciju, dakle prije 2005. godine paušalan, obzirom da tužitelj nije ni vlasnik niti posjednik kuće koja se nalazi u ul. Bratunačka cesta broj

17. Ističe da je za dokazivanje vlasništva i posjeda jedini relevantan dokaz zemljišnoknjižni izvadak, odnosno kopija katastarskog plana, a to što je tužitelj podnio zahtjev za legalizaciju ne može biti dokaz o vlasništvu, jer je stvarni vlasnik objekta tužitelj bratić D.A.1. Smatra da je povrijeđeno njegovo pravo na imovinu zaštićeno članom 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava, kao i drugi navodi, pa je predložio da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači na način da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovno odlučivanje.

Tuženi organ u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke je predložio da sud isti odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema podacima iz spisa predmeta i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je Rješenjem FMO Generalštaba Armije BiH, broj: 8/27-6-TR-1974/97 od 13.04.1997.godine tužitelju dodijeljen na korištenje dvosoban stan u Sarajevu, ulica Franje Kluza broj 19, sprat 1, stan broj 2. Tužitelj je dana 16.04.1997.godine zaključio Ugovor o korištenju predmetnog stana broj: 28-5/U-2037/97, a dana 15.06.2005.godine u postupku kontrole obnovljenih ugovora o korištenju stana izvršena je obnova tog Ugovora. U spisima predmeta se nalaze i rješenje o urbanističkoj saglasnosti Službe za prostorno uređenje općine Ilidža, broj: 03-23-3139/03 od 16.01.2004.godine kojim je tužitelju data urbanistička saglasnost za izgradnju porodično-stambenog objekta na zemljištu označenom kao k.č. br. 1383/21 KO..., što odgovara dio k.č. br. 202/10 KO ..., kao i akt KJKP Vodovod i kanalizacija d.o.o. Sarajevo broj: 25610/17 od 10.04.2017. godine prema kojem je D. M. (sin D.A.), koji je na Ugovoru o korištenju stana broj: 28-5/U-2037/97 od 16.04.1997. godine evidentiran kao član porodičnog domaćinstva D. A., registrovan kao korisnik usluga kod ovog preduzeća na adresi..., akt JP "Elektroprivreda BiH" broj: 03-4-12-23343/2017 od 17.04.2017. godine, prema kojem je D. A. izvršio bespravno priključenje na elektrodistributivnu mrežu objekta na adresi ... dana 04.05.2004. godine, kao i zahtjev za donošenje rješenja o naknadnoj urbanističkoj saglasnosti, legalizaciji bespravno izgrađenih objekata koji je podnio tužitelj Službi za prostorno uređenje i komunalne poslove općine Ilidža, dana 05.02.2007. godine za objekat u ulici... . Tuženi je dana 22.09.2017.godine u postupku provedenom po službenoj dužnosti donio rješenje broj: 03/1-23-1927/09 kojim je objavljeno ništavim rješenje Generalštaba AR BIH-FMO broj: 8/27-6-TR-1974/97 od 13.04.1997. godine, te utvrđeno da tužitelju prestaje pravo korištenja predmetnog stana, te mu je naloženo da isti napusti, bez prava na alternativni smještaj. Tužitelj je protiv tog rješenja pokrenuo upravni spor, pa je prvostepeni sud presudom broj: 09 0 U 029566 17 U od 17.11.2021. godine tužbu uvažio, rješenje tuženog poništio i predmet vratio tuženom na ponovni postupak. Postupajući u izvršenju presude prvostepenog suda od 17.11.2021. godine tuženi je donio osporeno rješenje, u kojem je utvrdio da je obnova Ugovora o korištenju stana od 16.04.1997.godine izvršena suprotno odredbi člana 18.c. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, jer je u postupku utvrđeno da je tužitelj izgradio porodično-stambeni objekat na adresi u Sarajevu, Ulica..., te se pri tome pozvao i na odredbe tačke 1. i tačke 5. Uputstva o postupku utvrđivanja prava privremenog korisnika na obnovu ugovora o korištenju stana. Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu koju je prvostepeni sud odbio, cijeneći da je osporeno rješenje tuženog pravilno i zakonito, a u obrazloženju svoje presude je naveo da je tuženi osporenim rješenjem od 04.01.2022. godine proglasio ništavim rješenje od 13.04.1997. godine kao i Ugovor o korištenju stana od 16.04.1997. godine koji je

po sili zakona oglašen ništavim, te utvrdio da je Federalno pravobranilaštvo u skladu sa nadležnostima reguliranim Uputstvom o postupku utvrđivanja prava privremenog korisnika na obnovu ugovora o korištenju stana i postupku kontrole obnovljenih ugovora o korištenju stana („Službene novine Federacije BiH” broj: 15/02), donijelo pismene akte broj: R-I-KFP-210/09 od 10.12.2013. godine i broj: R-I-KFP-201/09 od 27.07.2017. godine, koje je ocijenilo i utvrdilo da obnovljeni Ugovor o korištenju stana broj: 28-5/U-2037/97 od 16.04.1997. godine, zaključen između D. A. i GŠ ARBiH, nije obnovljen u skladu sa odredbama člana 18c. stav 6) i 18d. stav 6) Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, obzirom da je u postupku utvrđeno da je tužitelj podnio zahtjev za legalizaciju bespravno izgrađenog porodično-stambenog objekta u ulici...., da je posjednik zemljišta i kuće od 2004. godine, za koju je izdata potrebna dokumentacija za legalizaciju dana 15.06.2005. godine, dakle, prije obnove Ugovora o korištenju stana broj: 28-5/U-2037/97 od 16.04.1997. godine, zbog čega tužitelj nije ni ispunjavao uslove za obnovu ugovora o korištenju stana, što predstavlja, razlog ništavosti rješenja o dodjeli stana i obnove ugovora o korištenju stana, u smislu odredbi člana 264. tačka 5. i člana 265. stav 3. Zakona o upravnom postupku.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega se zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke ukazuje neosnovanim.

Odredbom člana 2. stav 3. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima (Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine, broj: 11/98, 38/98, 12/99, 18/99, 27/99, 43/99, 31/01, 56/01, 24/03, 29/03 i 81/09) propisano je da svako stanarsko pravo ili ugovor o korištenju stana zaključen u periodu između 1.aprila 1992.godine i 7.februara 1998.godine, prestaje da važi. U smislu ovog zakona, osoba koja živi u stanu na osnovu stanarskog prava koje prestaje prema ovom članu, smatraće se privremenim korisnikom.

Odredbom člana 18.c. stav 3. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima je propisano da privremeni korisnik nema pravo na obnovu ugovora o korištenju stana u skladu sa članom 2. stav 4. ovog zakona ukoliko je višestruki korisnik u skladu sa članom 11. stav 4. tačka 1. do 6. ovog zakona, ili članom 11. a. stav 1. tačke 1., 2., 8., 9., 10. ili 11. ili ako nema pravo na alternativni smještaj u skladu sa članom 7.a. stav 1. tačka 2. (a) ili (b) ovog zakona.

Stavom 5. istog člana je propisano da obnova ugovora o korištenju stana, odnosno o dodjeli stana izvršena u suprotnosti sa ovim članom ništavna je.

Odredbom člana 11. stav 4. tačka 2. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima je propisano da je višestruki korisnik, između ostalog, sadašnji korisnik koji koristi stan i koji ima porodičnu kuću ili stan, u slučajevima kada je kuća, odnosno stan dovoljno sačuvan, odnosno takav da može biti sa manjim popravkama, da mu omogućava osnovne uslove za život (osnovnu zaštitu od atmosferskih uticaja, pristup vodi i električnoj energiji, mogućnost grijanja, osnovnu privatnost i sigurnost imovine).

Tačkom 5. stav 2. Uputstva o postupku utvrđivanja prava privremenog korisnika na obnovu ugovora o korištenju stana i postupku kontrole obnovljenih ugovora o korištenju stana, („Službene novine Federacije BiH” broj: 15/02) propisano je da ukoliko nadležni pravobranitelj u postupku kontrole utvrdi da je obnova ugovora o korištenju stana izvršena u suprotno članu 18c. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima („Službene novine

Federacije BiH”, broj: 27/99, 11/98, 38/98, 12/99, 27/99, 43/99, 31/01, 56/01, 15/02, 29/03 i 81/09), dužan je sačiniti poseban pismeni akt koji uz spis predmeta dostavlja nadležnom organu uprave.

Obzirom da je u postupku nesporno utvrđeno da je tužitelj zaključio Ugovor o korištenju predmetnog stana dana 16.04.1997.godine, to se u smislu naprijed citirane odredbe člana 2. stav 3. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima tužitelj smatra privremenim korisnikom. Takođe, prema utvrđenom činjeničnom stanju, koje ovaj sud u smislu odredbe člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima ne može preispitivati povodom podnesenog zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke, tužitelj ima porodičnu kuću na adresi u Sarajevu, ..., te se u smislu naprijed citirane odredbe člana 11. stav 4. tačka 2. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima smatra višestrukim korisnikom. Kako je naprijed citiranom odredbom člana 18.c. stav 3. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima propisano da privremeni korisnik nema pravo na obnovu ugovora o korištenju stana u skladu sa članom 2. stav 4. ovog zakona ukoliko je višestruki korisnik u skladu sa članom 11. stav 4. tačka 2, to je shodno tome i na osnovu Uputstva o postupku utvrđivanja prava privremenog korisnika na obnovu ugovora o korišćenju stana i postupku kontrole obnovljenih ugovora o korišćenju stana („Službene novine Federacije BiH” broj: 15/02), Federalno pravobranilaštvo donijelo pismene akte broj: R-I-KFP-210/09 od 10.12.2013. godine i broj: R-I-KFP-201/09 od 27.07.2017. godine, koje je ocijenilo i utvrdilo da obnovljeni Ugovor o korišćenju stana broj: 28-5/U-2037/97 od 16.04.1997. godine, zaključen između D. A. i GŠ ARBiH, nije obnovljen u skladu sa odredbama člana 18c. stav 6) i 18d. stav 6) Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima. Stoga su i na osnovu naprijed citiranog stava 5. člana 18.c. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima obnova Ugovora o korištenju stana broj: 28-5/U-2037/97 od 16.04.1997.godine, kao i rješenje o dodjeli stana broj: 8/27-6-TR-1974/97 od 13.04.1997.godine pravilno i zakonito oglašeni ništavim.

Imajući u vidu navedeno, neosnovani su navodi zahtjeva tužitelja kojima obrazlaže nepravilnu primjenu odredbe člana 16. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima. Naime, tačno je da je prvostepeni sud pogrešno interpretirao navedenu odredbu, te pogrešno cijenio da je osporeno rješenje doneseno i na osnovu ove odredbe (iako nije), ali se prvostepeni sud u svojoj presudi takođe pozvao i na odredbe člana 18. c. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, kao i na odredbe Uputstva o postupku utvrđivanja prava privremenog korisnika na obnovu ugovora o korištenju stana i postupku kontrole obnovljenih ugovora o korištenju stana na koje se pozivao i tuženi u osporenom rješenju, pa kako time nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, to je ovaj Sud taj navod ocijenio neosnovanim. Obzirom da ovaj Sud ispituje zakonitost pobijane presude, to nije mogao cijeliti navod tužitelja da tuženi nije bio ovlašten da donese osporeno rješenje, obzirom da takav navod tužitelj nije isticao u tužbi, nego ga iznosi tek u zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke. Sud takođe cijeni neosnovanim navod da je jedini relevantan dokaz o vlasništvu zemljišnoknjižni izvadak, te da je nejasno na osnovu čega je zaključeno da tužitelj ima obezbjeđen smještaj, jer se u ovom postupku nije utvrđivalo pravo vlasništva, nego činjenica da je tužitelj imao obezbjeđen smještaj u kući koja se nalazi na drugoj adresi u Sarajevu prije nego što je izvršena obnova Ugovora o korištenju stana, a na osnovu dokaza koje je prvostepeni sud, suprotno navodima tužitelja, podrobno naveo i obrazložio (zahtjev za donošenje rješenja o urbanističke saglasnosti, zahtjev za donošenje rješenja o naknadnoj urbanističkoj saglasnosti - legalizaciji bespravno izgrađenog objekta, akti Vodovoda i kanalizacije i JP Elektroprivreda, Izvod iz katastarskog plana itd). Pri tome tužitelj tokom cijelog postupka nije ponudio dokaz o

tome da je vlasnik kuće na adresi njegov bratić, nego samo paušalno navodi da cijelo vrijeme tvrdi da nije on, nego njegov bratić vlasnik te kuće.

Imajući u vidu naprijed izneseno, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocijenio neosnovanim ili paušalnim (već ih je pravilno u svojoj odluci ocijenio i prvostepeni sud), pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednik vijeća
Jahjaefendić Jasmin, s.r.